

15 – 19 november

Niet enkel in november
maar in het breken van gedachten
telkens jij om de hoek van dagen kijkt,
wil ik je tooien met de warme kleuren
van chrysanten en het ingetogen najaar

weemoed en vreugde om wie en hoe je
lachend levend was en voor mij
nooit sterven zal
Rose Rank

Waar bent U God, wanneer de dood
als een vuist op het leven neerkomt?

Waar horen wij thuis wanneer verdriet
de aarde onherbergzaam maakt?

Wees niet de verre onbekende.

Laat ons niet achterblijven in het leven
als in een leegstaand huis.

Kom naderbij, God,
dat wij mededogen
in uw zwijgen voelen.

Wees in het hart
van de man die schreit.

Wees in de blik van het kind
dat niet begrijpt.

Wees in het zwijgen van de moeder
die alles deed wat ze kon.

Laat over ons
geen eindeloze schaduw vallen.

Maar kom naderbij.

Bewaar het licht in onze ogen.

Gij, onze hoop die ons hebt toegezegd:
'Ik zal er altijd zijn'.

God wil niets anders dan dat wij leven. Hij kan toch echt niet anders: Hij is immers onze Schepper, Hij heeft ons allemaal gewild en uit liefde geschapen. Ieder van ons is bedoeld door Hem. Hij houdt van ons mensen, met hart en ziel, zoals een vader van zijn kinderen houdt. Hij gunt ons meer dan het beste. Hij wil dat wij leven.

Maar dat leven hier op aarde is een gemengd pakket. Natuurlijk, er zijn zoveel mooie en prachtige kanten aan het leven. Als je de ruimte krijgt om je te ontplooien in het leven, als je een baan of taak krijgt toevertrouwd waaruit je voldoening kunt scheppen, als je lieve mensen om je heen weet, als je de liefde van het leven als je metgezel mag weten, als je je begrepen en gewaardeerd weet: ja dan zien we daar Gods liefde voor ons wel doorheen.

Maar het leven is een gemengd pakket en de keerzijde ligt er niet om. Er slaat een schaduw over ons leven die ruikt naar de dood. Waar je kansloos bent in het leven, waar je je werk kwijt raakt, waar je je overbodig voelt, waar mensen om je heen wegvallen, waar je de liefde van je leven verliest -aan dood of aan het leven-, waar je je niet gezien, gekend, begrepen voelt, waar uiteindelijk ook voor jezelf ziekte je afbreekt, waar je uiteindelijk zelf het leven los zal moeten laten: waar is Gods liefde dan.....

In de prelatie van de Mis voor overledenen -het eerste stuk van het Hooggebed, de dankzegging- staat een prachtige zin: Quos contristat certa moriendi conditio, eosdem consuletur futurae immortalitatis promissio. Wat een prachtige zin! Lieve mensen, hier draait het misschien in heel ons geloof wel gewoon helemaal om: In ons verdriet om de zekerheid dat we moeten sterven, troost ons de belofte dat we eens onsterfelijk zullen zijn. Met Hem.

We zijn sterfelijk. We zullen allemaal sterven, en dat is een zekerheid. Geen speld tussen te krijgen. We kunnen met al onze medische knapheid nog wel een stukje aan het leven rekken, maar uiteindelijk gaan we. Allemaal. Zoveel is zeker. En die zekerheid doet ons verdriet. We zien het in het evangelie gebeuren, en dat rijmt zomaar op ons leven: een jonge man is gestorven en dat brengt verdriet. Groot verdriet. We weten weliswaar zeker dat we sterven, maar dan betekent niet dat we daar vanzelfsprekend mee leven. We kennen liefde, we hechten ons aan elkaar en aan het leven. De dood brengt groot verdriet. Zelfs de hemel wordt erdoor geraakt: „Jezus kreeg diep medelijden” zegt het evangelie. En dat is nog zwakjes vertaald: Hij was ondersteboven, van zijn stuk.

We zullen sterven, maar daartegenover staat „dat we eens onsterfelijk zullen zijn”. Dat we sterven weten we zeker, maar daar tegenover staat „de belofte” dat we eens onsterfelijk zullen zijn. Tegenover de zekerheid staat zoiets kwetsbaars als „de belofte”. Dat we sterven is zeker en dat doet ons verdriet, maar tegenover dat verdriet staat de troost: „troost ons de belofte dat we eens onsterfelijk zullen zijn”. En ook dat zien we in het verhaal. Daar waar Jezus is, waar de mensgeworden God is, daar waar God deze aarde raakt, is de dood er niet: want God wil niets anders dan dat wij leven. En dus roept Hij de jongeling tot leven. En de jonge man staat op. Dát is Gods belofte aan ons. Leven. Met Hem. Eens. Dat is onze troost.

Auteur ons onbekend.

Lees Lucas 7, 11-17 als evangelieverhaal bij deze commentaar

Franciscus van Assisi is de patroonheilige van de ecologie,
de dieren, de geweldloosheid en de vrede -
omdat hij begreep dat de kringloop van het leven
een Liefdevolle God heeft in het centrum ervan.
Hij weigerde iets of iemand uit te sluiten.
Hij ging tot het uiterste, tot de bodem;
hij kuste de melaatse, hij hield van de armen,
hij droeg lappen op de buitenkant van zijn habijt,
zodat iedereen zou weten hoe hij van binnen was.
Hij verborg zich niet voor zijn schaduw.
Hij was geen intellectueel of filosoof;
hij lag niet wakker van universele ideeën of abstracties.
Voor Franciscus was er één concrete wereld
en die wereld was heilig.

Richard Rohr